

Arrest

nr. 95 998 van 28 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND.VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 24 januari 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 januari 2013 tot teruggrijping, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 januari 2013 om 11.00u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 juni 2012 diende verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart op grond van een huwelijk met een Belgische onderdane, afgesloten in Roemenië. Dezelfde dag werd hij in het bezit gesteld van een bijlage 19 ter, waarop het gemeentebestuur van Schaarbeek noteerde dat verzoeker onder meer een paspoort had overgelegd en een huwelijksakte. Verzoeker bewam tevens een attest van immatriculatie, geldig van 20 juni 2012 tot 20 december 2012.

1.2. Verzoeker verliet het land om bijkomende stukken te verzamelen in het licht van zijn verblijfsaanvraag en kwam toe op de luchthaven van Zaventem op 18 januari 2013. Hij was in het bezit van een biometrisch Bosnisch paspoort, geldig tot 18 juli 2016.

1.3. Op 21 januari 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot terugdrijving, nadat ze een eerder op 18 januari 2013 getroffen beslissing tot terugdrijving had ingetrokken. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid of artikel 6 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende redenen : (…)

E Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Betrokkene biedt zich aan de grens aan met een Bosnisch paspoort (...), afgegeven op 18.07.2011 te Brussel (DKP Brisel). Betrokkene heeft op 15/02/2010 een asielaanvraag ingediend maar kreeg de beslissing weigering van vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire bescherming door het Commissariaat voor Vluchtelingen en Staatslozen dd. 13/09/2011. Betrokkene was het voorwerp van een beslissing “Bijlage 13 quinquies - Bevel om het Grondgebied te verlaten” op 7/11/2012. Op 12/11/2012 werd betrokkene in kennis gesteld van deze beslissing. Betrokkene verbleef reeds lange tijd in het Rijk zonder in het bezit te zijn van een visum of verblijfsvergunning die hem machtigt tot een lang verblijf. Betrokkene dient zich op 18.01.2013 opnieuw aan aan de grens met het oogmerk te vestigen in België. Hij is in dit kader niet in het bezit van een visum of verblijfsdocument die hem hiertoe machtigen. Hij is niet in het bezit van een terugkeerticket en wenst - gezien zijn intentie zich te vestigen – de visumvrije periode verbonden aan zijn nationaliteit te overschrijden (...).”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mijs toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een

uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2.2. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar terugnrijving die op elk moment kan plaatsgrijpen. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg een vernietiging van de bestreden beslissing laten voorvoelen.

3.3.2. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 52,§4, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit), en van de artikelen 41, 42 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

« (...)En l'espèce, le requérant avait remis à ('Administration Communale de Schaerbeek les documents mentionnés à l'article 52, en manière telle qu'il fut mis en possession de l'Annexe 19 ter le 20/06/2012, document valable jusqu'au 20/12/2012.

En application de l'article 52 § 4 de l'Arrêté Royal précité et en l'absence de décision prévu dans le délai de six mois prévu à l'article 42 de la loi, le requérant disposait d'un droit subjectif au séjour en Belgique. C'est d'ailleurs en ce sens que le fonctionnaire compétent du Service Regroupement Familial de l'Office des Etrangers a adressé le **21/01/2013** au conseil du requérant le courriel suivant:

Monsieur Eljmi Avdulahi a introduit une demande de séjour en qualité de conjoint d'un Belge ou d'un citoyen de l'Union le 20 juin 2012.

Comme le prévoit l'article 42 de la loi du 15/12/1980 et l'article 52, §4 de l'AR du 15/08/1981, le droit de séjour est reconnu au plus tard six mois après la date de la demande, soit depuis le 20/12/2012.

Bien à vous,

F.C.

Attaché

RGF/séjour

Office des étrangers

Bien que le conseil du requérant ait informé téléphoniquement le Service de l'inspection des Frontières du contenu de ce mail, les deux décisions attaquées ont malgré tout été prises et maintenues à charge du requérant, en dépit et contre tout bon sens.

La décision de refoulement a été prise aux motifs suivants:

- la procédure d'asile a été clôturée par décision de refus du 13/09/2011 par le cgra, suivie d'une Annexe 13 quinquies, ordre de quitter le territoire le 07/11/2012, notifié le 12/11/2012,
- le requérant réside depuis un long temps (sic) sur le territoire sans être en possession d'un Visa ou d'un titre de séjour de long durée,
- le requérant se présente à nouveau à la frontière le 18/01/2013 avec l'intention de s'y établir et n'est à ce titre pas en possession d'un Visa ou d'une autorisation de séjour qui l'y autorise,
- il n'est pas en possession d'un billet de retour et souhaite dépasser la période de dispense de Visa de trois mois.

La décision de maintien dans un lieu déterminé est motivée par l'impossibilité d'exécution immédiate du refoulement du requérant, alors qu'il n'y avait en aucun cas lieu à quelque refoulement que ce soit.

Il en résulte que la décision précitée n'a tenu aucun compte de la procédure en cours de demande de carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union Européenne introduite le 20/06/2012 à la suite du mariage du requérant avec une ressortissante belge, ni de l'absence de décision dans le délai de 6 mois.

Ce faisant, ('Administration n'a pas tenu compte de tous les éléments de fait et de droit propres au requérant et dont la partie adverse était pourtant tenue au courant par le conseil du requérant, méconnaissant ainsi son devoir de motivation matérielle et même formelle.

D'autre part, les motifs à la base de la décision attaquée sont contredits par les pièces du dossier administratif lui-même.

En effet, l'Annexe 13 quinquies, ordre de quitter le territoire du 07/11/2012 a été couvert par l'attestation d'immatriculation couvrant la période du 20/06/2012 au 20/12/2012. Il est donc erroné de soutenir que l'intéressé résidait depuis longtemps en Belgique sans y avoir été autorisé.

De plus, l'article 41 de la loi du 15/12/1980 prévoit que le titulaire d'un document délivré par les autorités belges ayant permis le séjour dans un Etat membre des Communautés, sera reçu sans formalité sur le territoire belge même si... ce document est périmé.

Le dernier paragraphe de cet article 41 prévoit que lorsque le membre de la famille du citoyen de l'Union Européenne ne dispose pas des documents visés à l'article 2, le Ministre peut lui infliger une amende administrative de 200 €.

En l'espèce, le courriel du 21/01/2013 de l'Office des Etrangers au conseil du requérant confirmait que celui ci disposait bien d'un droit ayant permis son séjour dans notre pays et qu'il aurait donc dû y être reçu sans formalité, même si son document attestation d'immatriculation était périmé comme en l'espèce depuis le 20/12/2012.

Tout au plus, la partie adverse aurait pu infliger au requérant une amende administrative de 200 €, mais en aucun cas procéder à son maintien dans un lieu déterminé en vu de son refoulement.

En vertu du principe de bonne administration, ('Administration, même dans l'exercice de son pouvoir discrétionnaire, a le devoir de ne statuer qu'en parfaite connaissance de cause, après s'être mise dans les meilleures conditions pour apprécier sainement l'opportunité de la décision.

En d'autres termes, l'administration doit fonder sa décision sur un examen particulier sérieux et complet des éléments du dossier, ce qui exclut notamment les décisions fondées sur une position de principe.

Considérant qu'afin d'être en mesure de prendre une décision exempte d'erreurs de droit ou de fait, conciliant les intérêts en présence et fondée en droit et en fait, l'administration doit statuer en tenant compte de tous les éléments de la cause, avec soin, sincèrement et réellement.

Considérant qu'en l'espèce, l'Office des Etrangers a pris sa décision sans tenir compte des éléments concrets et réels de la cause, puisque dans la décision attaquée il n'a nullement été fait mention de la situation réelle en droit et en fait du requérant supposée être connue par l'Administration.

Dans la mesure où cette motivation ne correspond nullement à la réalité, elle constitue une pure clause de style formelle ne répondant pas aux conditions de motivation formelle des actes administratifs.

Ces dispositions imposent à l'administration de motiver ses actes administratifs, c'est-à-dire d'y indiquer les "considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision".

" Motiver une décision c'est extérioriser dans son corps même ses prémisses logiques, en droit comme en fait; c'est, de la part de l'auteur de l'acte, faire apparaître à l'intention des intéressés la justification de la mise en oeuvre de sa compétence en fonction d'une situation déterminée"

(Droit Administratif, Maurice - André FLAMME, Bruylant, 1989, p. 422, n° 177).

En effet, les garanties légales du citoyen nécessitent un examen circonstancié des actes administratifs pouvant porter préjudice aux administrés.

La partie adverse a ainsi manifestement dépassé les limites de son appréciation raisonnable.

Ce faisant, les décisions attaquée n'extériorisent pas dans leur corps les prémisses logiques en droit comme en fait et méconnaissent ainsi l'obligation de motivation des actes administratifs.

Par conséquent, la partie adverse, a traité le dossier du requérant d'une manière contraire au devoir de minutie et de précaution et a excédé les limites d'une appréciation manifestement déraisonnable ».

3.3.3. Kernpunt van verzoekers betoog is onder meer dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met en evenmin gemotiveerd heeft aangaande de lopende procedure tot het bekomen van een aanvraag van een verblijfskaart op grond van verzoekers huwelijk met een Belgische onderdane.

3.3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Hoewel de verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (cfr. RvS, nr. 113.182 van 4 december 2002).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.5. Dat er een procedure tot het bekomen van een aanvraag van een verblijfskaart op grond van verzoekers huwelijk met een Belgische onderdane minstens hangende is, blijkt uit de uitnodiging van de gemeente Schaarbeek van 17 december 2012, gericht aan verzoeker in het kader van deze procedure, die hij blijkens het administratief dossier overgemaakt heeft aan de met grenscontrole belaste autoriteiten. Dat deze procedure minstens hangende is blijkt tevens overvloedig uit het administratief dossier. De in punt 1.1. bedoelde bijlage 19 ter bevindt zich in het administratief dossier. Eveneens bevinden er zich berichten aangaande deze procedure, uitgaande van het bureau dat bij de verwerende partij verantwoordelijk is voor de behandeling van aanvragen van familieleden van E.U.-onderdanen en Belgische onderdanen. Ook in de nota met opmerkingen wordt expliciet toegegeven dat er een

verblijfsprocedure hangende is, aangezien verwerende partij hierin opmerkt, *“er (werd) nog steeds geen beslissing genomen, door het Bestuur, (...) in verzoekers aanvraag voor verblijf van een Unieburger”*.

3.3.6. Op grond van zijn geldig Bosnisch paspoort en de in punt 3.3.5. vermelde documenten, waarvan verwerende partij niet onwetend kan zijn aangezien ze zich in het administratief dossier bevinden, dient verzoeker prima facie beschouwd te worden als een familielid van een Belgische onderdaan die conform artikel 41, tweede lid, van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet geniet van een recht van vrij verkeer. Dit is ook nader geëxpliciteerd in de omzendbrief van 21 oktober 2002 betreffende de aanvraag tot verblijf of vestiging in het Koninkrijk, ingediend op basis van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door de familieleden van een onderdaan van een lidstaat van de Europese Economische Ruimte of van een Belg, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten om het Belgisch grondgebied te mogen betreden. Hierin werd eraan herinnerd dat het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen in een arrest van 25 juli 2002 gesteld heeft dat een lidstaat een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat of met een Belgische onderdaan, en die zonder geldige identiteitskaart of geldig paspoort, of in voorkomend geval zonder visum, zijn grondgebied tracht binnen te komen, niet aan de grens mag teruggedrijven wanneer deze echtgenoot het bewijs kan leveren van zijn identiteit en huwelijksband, en uit niets blijkt dat hij een gevaar is voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid. In de betrokken omzendbrief werd tevens vermeld, *“Informatie met betrekking tot de aan de grens toe te passen procedure :*

Een reisvisum van type C (of een visumverklaring indien het paspoort is vervallen) dat vijftien dagen geldig is, zal worden uitgereikt aan de in artikel 40 van de wet bedoelde familieleden van een onderdaan van een E.E.R.-lidstaat of van een Belg die zich aan de grens aanbieden zonder in het bezit te zijn van het vereiste visum, op voorwaarde dat ze de volgende documenten tezamen overmaken : het bewijs van hun bloed- of aanverwantschap met de onderdaan van een lidstaat van de E.E.R. of met de Belgische onderdaan met wie ze zich komen vestigen;

en een nationaal paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel als bewijs van hun identiteit. Indien het familielid zijn identiteit niet bewijst door middel van een nationaal paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel ten bewijze van zijn identiteit, zal hij desgevallend het voorwerp uitmaken van een beslissing tot weigering van toegang tot het grondgebied met teruggedrijving, waartegen eveneens een verzoek tot herziening kan worden ingediend. Deze beslissing zal overeenstemmen met het model dat zo snel mogelijk als bijlage 11ter (nieuw) in het koninklijk besluit zal worden ingevoegd”.

3.3.7. Verzoeker die zich aan de grens aanbiedt met een geldig Bosnisch paspoort, een gelegaliseerde huwelijksakte, waaruit blijkt dat hij getrouwd is met N.R. waarvan de verwerende partij in haar nota stelt, *“die sinds 2007 de Belgische nationaliteit heeft”*, en een document van de gemeente Schaarbeek van 17 december 2012 waaruit blijkt dat de verblijfsprocedure in het licht van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet hangende is, en waarbij in de huidige fase van het geding niet betwist wordt dat hij op geldige wijze gehuwd is met een Belgische onderdaan, kan dus gelet op het gestelde in punt 3.3.6. terecht de verwachting koesteren dat de verwerende partij bij het treffen van een maatregel tot teruggedrijving waarbij gesteld wordt dat verzoeker niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, namelijk zijn intentie tot vestiging in België, rekening houdt met en motiveert aangaande verzoekers lopende verblijfsprocedure op grond van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan, quod non in casu.

De formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden prima facie geschonden. Dit middelonderdeel is op het eerste gezicht gegrond.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

In casu voert verzoeker het volgende aan in zijn verzoekschrift:

« L'exécution de la décision attaquée causera immanquablement au requérant un préjudice très grave et difficilement réparable et mettra gravement en péril la relation étroite qu'il entretient avec son épouse belge et mettra un terme pendant une longue période indéfinie à toute relation familiale. Son éloignement l'isolera de sa famille et le marginalisera d'avantage dans un pays qui lui est devenu étranger, ce qui aggravera encore son préjudice moral et matériel.

*De plus, l'atteinte disproportionnée à un de ses droits fondamentaux, tel que le respect de sa vie privée et familiale, constitue en soi un préjudice grave difficilement réparable.
En outre, son refoulement lui fera perdre le bénéfice de son droit subjectif au séjour et qu'il détient en application de l'article 42 de la loi du 15/12/1980 et de l'article 52 § 4 de l'Arrêté Royal du 15/08/1981 ».*

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar het zonder meer duidelijk is dat haar recht op gezinshereniging met een Belgische onderdane ernstig verstoord wordt. Het nadeel dat er in bestaat dat de bestreden beslissing een onevenredige ingreep uitoefent op verzoekers relatie met de Belgische onderdane via de beknutting van verzoekers recht op vrij verkeer is evident ernstig en moeilijk te herstellen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 januari 2013 tot teruggrijping, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. DE BOCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. DE BOCK

M. EKKA